

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M v právní ve věci

žalobkyně: X, narozená dne X
státní příslušnost X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 8. 2019, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 21. 11. 2016 podala žalobkyně žádost udělení mezinárodní ochrany, o níž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 8. 2017, č. j. X, tak, že žalobkyni žádný druh mezinárodní

ochrany neudělil. Toto rozhodnutí žalovaného však bylo zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 4. 4. 2018, č. j. 58 Az 8/2017 - 31. Zdejší soud žalovanému vytkl, že se dostatečně nezabýval podmínkami udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a neposoudil, zda může zásah do soukromého a rodinného života představovat vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, tj. zda může být vycestování žalobkyně v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný ve svém hodnocení ustrnul na konstatování, že manžel a děti mohou žalobkyni v Libanonu navštěvovat. Zdejší soud proto shledal rozhodnutí žalovaného v této části nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a žalovaného zavázal, aby se touto problematikou uceleně zabýval.

2. Žalovaný následně provedl dne 23. 7. 2018 doplňující pohovor k žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně uvedla, že v roce 2015 odešla ze Sýrie a poté žila rok a tři měsíce v Libanonu. Pobývala u své rodiny, konkrétně u své matky a sestry. Situace v Libanonu nebyla dobrá, její tři synové byli ve špatném psychickém stavu, protože byli zvyklí na otce, ten s nimi ale nebyl. Manžel žalobkyně, za kterého se provdala v roce 1994, byl v době jejího pobytu v Libanonu v České republice, protože chtěl pracovat, aby zabezpečil rodinu. Manžel má od roku 1997 v České republice trvalý pobyt a mezi Českou republikou a Sýrií pravidelně cestoval. V Libanonu jako lékař pracovat nemohl, nejdříve by musel získat členství v lékařských odborech, což by ale stálo mnoho peněz. Jako lékař by ale nemohl pracovat ani proto, že je Syřan. Z tohoto důvodu by také on ani jejich synové nemohli získat libanonské státní občanství. Po svém odchodu ze Sýrie žalobkyně žádné problémy s libanonskými státními orgány neměla. Zmínila problémy v rodině, uvedla, že se soudí o dědictví, neboť jí sourozenci nechtěli vyplatit její podíl. Žalobkyně dále uvedla, že během svého pobytu v Libanonu nepracovala. Nebylo jí umožněno otevřít si konto v bance, protože její manžel je Syřan. Finanční prostředky na živobytí ji zasílal manžel přes své známé. Na ambasádě V Bejrútu žalobkyně nejprve žádala o vízum za účelem sloučení rodiny, to jí však bylo odmítnuto, proto podruhé požádala o turistické vízum. Po svém příjezdu do České republiky podala žádost o povolení k pobytu, která jí však byla zamítnuta a úspěšné nebylo ani odvolání. Aby mohla být se svou rodinou, podala žádost o mezinárodní ochranu. Na otázku správního orgánu, zda by se mohla na nezbytně nutnou dobu vrátit zpět do Libanonu a podat tam žádost o vízum za účelem sloučení rodiny, na základě kterého by pak přijela do České republiky za svou rodinou, odpověděla, že by to bylo velice těžké. Zdůraznila, že především nejmladší syn je na ní velmi závislý. Vyřízení víza je navíc poměrně složité a neexistuje záruka, že by se mohla vrátit zpět do České republiky. Žalobkyně konstatovala, že hlavním smyslem jejího života jsou její synové, kteří žijí v České republice. Do Libanonu se navíc nemá kam vrátit, protože o dům se soudí se svými sourozenci.
3. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobkyni žádný druh mezinárodní ochrany podle zákona o azylu neudělil. Vycházel přitom z výpovědi žalobkyně, jí doložených materiálů, informace z cizineckého informačního systému (CIS) a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Libanonu. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP Ministerstva vnitra České republiky, Libanon, politická situace, Hizballáh, sunitský extremismus, bezpečnostní situace ze dne 5. 12. 2018. Žalovaný shromáždil i další informační materiály, které však následně při posuzování žádosti nevyužil z důvodu jejich neaktuálnosti a získání

aktuálnějších zpráv o situaci v Libanonu. Žalovaný nezjistil žádný důvod pro udělení azylu podle § 12. Žalovaný dále zkoumal, zda žalobkyni nelze udělit azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu. Uvedl, že žalobkyně je dospělou, plně svéprávnou a dle vlastního prohlášení zdravou osobou. Existence rodinných vazeb na území České republiky, udělení trvalého pobytu jejím synům a manželovi, nelze považovat za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, a ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 1 Azs 5/2011. Zdůraznil, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, a žalobkyně se jeho udělení ani výslovně nedomáhala. Žalovaný současně posuzoval, zda žalobkyně nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Konstatoval, že žalobkyně neuvedla a ani žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, na jejichž základě by jí mohla být udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. a), b) a c). Dle žalovaného případné vycestování žalobkyně nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d). Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2010, sp. zn. 6 Azs 5/2010, a ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 2 Azs 66/2008. Žalovaný během správního řízení posuzoval, zda a do jaké míry je žalobkyni znemožněn rodinný či soukromý život v zemi její státní příslušnosti a do jaké míry umožňuje přijímací stát vést takový rodinný či soukromý život. Dle žalovaného neměla žalobkyně během svého více jak ročního života v Libanonu žádné problémy, prostředky k živobytí ji posílal manžel z České republiky. V případě vycestování by tedy žalobkyně mohla žít způsobem, který již v minulosti vedla. Žalovaný dále odkazoval na § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), dle něhož po splnění všech zákonem daných podmínek bude žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, schválena. Žalobkyni tedy nic nebrání o takové povolení na zastupitelském úřadu České republiky v Libanonu požádat. Pokud žalobkyně namítala, že by došlo k přetrhání rodinným vazeb s jejími dětmi, neboť zejména nejmladší syn je na žalobkyni závislý, žalovaný konstatoval, že žádná objektivní skutečnost žalobkyni nebrání, aby vycestovala do Libanonu společně se svým synem na nezbytně nutnou dobu pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Stejně tak umožňuje zákon o pobytu cizinců i ostatním rodinným příslušníkům žalobkyně pobývat mimo území České republiky a států Evropské unie až po dobu 12 měsíců. Mohou tedy žalobkyni během jejího pobytu v Libanonu navštěvovat. Žalovaný citoval z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 9 Azs 3/2010, v němž je uvedeno, že *„Mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy, však nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky. (...) zásahem do rodinného a soukromého života cizince by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu v intencích judikatury Evropského soudu pro lidská práva.“* Žalovaný odkázal na ustanovení § 169t odst. 6 písm. a) bod 6 zákona o pobytu cizinců, dle něhož ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 270 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. V případě žalobkyně proto nelze dojít k závěru, že maximální doba, po kterou by musela pobývat na území Libanonu, než bude schválena její žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, by mohla dosáhnout takové délky, která by mohla být považována za nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života. I v případě vydání rozhodnutí v maximální možné lhůtě se bude stále jednat o kratší dobu, než když před odchodem z vlasti žila odloučená od svého manžela. Žalovaný dále odkázal na

rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 1 Azs 5/2011, v němž se uvádí, že „(...) výjimkou by pak mohl pouze případ, kdyby nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování.“ V případě žalobkyně žil její manžel dlouhodobě z důvodu zaměstnání na území jiného státu než ona. Nelze tedy dojít k závěru, že by nutnost jejího vycestování do Libanonu a oddělení se od manžela byla pro ni něčím novým a neobvyklým. Žalovaný zopakoval, že manželovi žalobkyně a jejím dětem nebrání žádné objektivní důvody k jejím návštěvám v Libanonu. Žalovaný proto uzavřel, že v případě žalobkyně neshledal důvody, které by byly v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

4. Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně včasnou žalobou. Namítala, že ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný vůbec nevypořádal s tvrzením žalobkyně, že má v případě návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu pohlaví a příslušnosti k určité sociální skupině. V případě návratu do Libanonu bude žalobkyně vystavena útokům, protože se zde bude pohybovat jako žena bez doprovodu manžela. Manžel žalobkyně s žalobkyní odcestovat nemůže, v zemi původu žalobkyně není schopen svou rodinu uživit. Žalobkyně dále tvrdila, že v jejím případě existují i důvody zvláštního zřetele hodné, pro které jí mohl být udělen humanitární azyl. Žalobkyně nemá v současné době v Libanonu žádné sociální vazby, majetek ani žádnou možnost obživy. Návrat do země původu by ale především znamenal rozdělení rodiny a odchod žalobkyně jako matky od nezletilých dětí a manžela. V současné době žije rodina v České republice, manžel a děti žalobkyně zde mají povolen trvalý pobyt a násilné rozdělení rodiny by bylo nehumánní. Představa, že by žalobkyně odcestovala do Libanonu společně se svým mužem a dětmi není reálná. Nebylo by spravedlivé požadovat po manželovi a dětech žalobkyně, aby sdíleli osud žalobkyně spojený s návratem do Libanonu. Žalobkyně také namítala, že v případě návratu do Libanonu by jí hrozilo vážné ohrožení života nebo její lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Dle žalobkyně žalovaný postupoval nesprávně, když v rámci vyhodnocení bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyně vycházel ze zpráv z roku 2016. Současnou situaci v Libanonu nelze posuzovat ze zpráv starých i více než 3 roky s ohledem na dynamiku dění v zemích, jako je právě Libanon. Aktuální politická situace v zemi původu dle žalobkyně odůvodňuje udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c). Vzhledem k rodinné situaci žalobkyně a právu jejich dětí na péči svých rodičů v souladu s Úmluvou o právech dítěte by žalobkyni měla být udělena doplňková ochrana i podle § 14a odst. 2 písm. d), neboť povinné vycestování žalobkyně by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě, které předložil spolu s originálem správního spisu, s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Dle žalovaného žalobkyně v průběhu správního řízení neuváděla důvody, na základě kterých by jí mohla být nějaká forma mezinárodní ochrany udělena. Žalovaný trval na tom, že napadené rozhodnutí je z hlediska nenaplnění všech forem mezinárodní ochrany dostatečně odůvodněno a důkazně podloženo dostatečným množstvím informací o zemi původu žalobkyně. Žalovaný se vypořádal se všemi důvody, které žalobkyně jako důvody k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v průběhu řízení uvedla. Napadené rozhodnutí také plně akceptuje závazný právní názor krajského soudu, vyplývající ze

zrušujícího rozsudku ze dne 4. 4. 2018, č. j. 58 Az 8/2017 - 31. Žalovaný zdůraznil, že v Libanonu neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a problémy žalobkyně, které měla mimo zemi své státní příslušnosti, tj. v Sýrii, nemohou vést nikdy k udělení mezinárodní ochrany, a to bez ohledu na jejich intenzitu, motivy a závažnost, neboť takové problémy musí řešit každý žadatel o mezinárodní ochranu odchodem do země své státní příslušnosti, která je povinna mu poskytnout ochranu a pomoc. Pokud jde o nové posouzení, zda jsou u žalobkyně naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany, zejména ve vazbě na §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, došlo ze strany žalovaného k doplnění dokazování ve směru uloženém závazným právním názorem krajského soudu a po vyhodnocení zjištěných okolností dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně důvody pro udělení doplňkové ochrany ve vazbě na § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu nenaplnuje. V tomto směru žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ani žalobní námitka ohledně neaktuálnosti informací, z nichž žalovaný při posuzování žádosti žalobkyně vycházel, není dle žalovaného důvodná. Informace z roku 2016 při posuzování žádosti žalobkyně žalovaný nevyužil právě z důvodu jejich neaktuálnosti. Žalovaný navrhol žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

6. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni, přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Žalovaný dle krajského soudu v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil nesplnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. V průběhu řízení nevyplynuly žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že žalobkyně je ve své vlasti pronásledována za uplatnění politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Sama žalobkyně nic takového v průběhu správního řízení také netvrdila. Žádné potíže (kromě nemožnosti otevřít si účet v bance), kterým by v Libanonu čelila jako žena bez doprovodu, nezmínila. Pokud nyní v žalobě namítá, že má v případě návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu pohlaví a příslušnosti k určité sociální skupině, neboť se bude pohybovat bez doprovodu manžela, hodnotí soud tuto námitku jako čistě účelovou. Z tvrzení žalobkyně v průběhu správního řízení jednoznačně vyplynulo, že žila bez přítomnosti manžela dlouhodobě, a to jak v Libanonu, tak předtím v Sýrii. Manžel žalobkyně rodinu pouze navštěvoval a finančně ji podporoval z České republiky, kde má již od roku 1997 trvalý pobyt a pracuje jako lékař.
8. Otázku neudělení humanitárního azylu žalobkyni zdejší soud posuzoval již ve svém předchozím rozsudku ze dne 4. 4. 2018, č. j. 58 Az 8/2017 - 31. Na vysloveném právním názoru nemá důvod ničeho měnit, protože žádné nové okolnosti relevantní pro udělení humanitárního azylu v průběhu dalšího řízení nevyvstaly. Soud proto opakuje, že žalobkyně neuvedla v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani v dalším průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti, které by byly důvodem pro možné udělení humanitárního azylu. Žalobkyně ve správním řízení zdůrazňovala zejména to, že v České republice vidí

budoucnost pro sebe a svou rodinu, když její manžel a tři synové mají na území České republiky trvalý pobyt. K udělení humanitárního azylu z rodinných důvodů se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyjádřil. Uvedl, že snaha o společné soužití s partnerem, případně s nezletilým dítětem, jsou zcela jistě důvody pochopitelné, avšak nikoliv natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností mohly být vnímány jako výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu upravujícího udělení humanitárního azylu (srov. např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, či rozsudek ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52). Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 - 72, plyne, že správní uvážení nelze nahradit uvážením soudním, lze ovšem přezkoumat, zda uvážení nevybočilo z přípustných mezí. Žádné vybočení z mezí správního uvážení v rozhodnutí žalovaného není patrné. Situace žalobkyně není natolik tíživá, aby nezbytně vyžadovala řešení formou humanitárního azylu. Je na žalobkyni a jejím manželovi, jak si své rodinné poměry uspořádají. V případě žalobkyně se nabízí získání běžného cizinecko-právního pobytového titulu v České republice a pokračování rodinného soužití na území České republiky. Pokud žalovaný humanitární azyl neudělil, nevybočil z mezí svého zákonného oprávnění ke správnímu uvážení.

9. Žalobkyně v žalobě dále zcela obecně namítala, že by jí v případě návratu do Libanonu hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. I tato námitka se poprvé objevuje až v žalobě, v průběhu celého správního řízení žalobkyně žádné obavy v tomto ohledu nezmínila. V Libanonu navíc žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt neprobíhá. Žalobkyně tvrdila, že žalovaný postupoval nesprávně, když v rámci vyhodnocení bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyně vycházel ze zpráv z roku 2016. Žalovaný ale v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně konstatoval, že byť žalobkyni seznámil i s informacemi z roku 2016, při následném posuzování žádosti žalobkyně je nevyužil z důvodu jejich neaktuálnosti. Jako relevantní zdroj informací, z něhož vycházel, označil Informaci OAMP Ministerstva vnitra České republiky, Libanon, politická situace, Hizballáh, sunitský extremismus, bezpečnostní situace ze dne 5. 12. 2018. Ani tyto námitky soud proto důvodnými neshledal.
10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu s právním názorem zdejšího soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku ze dne 4. 4. 2018, č. j. 58 Az 8/2017 - 31, dále podrobně zkoumal, zda samotné vycestování žalobkyně nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky České republiky, zejména čl. 8 Úmluvy. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře již mnohokrát vyjádřil k výjimečným okolnostem, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo porušit jeho právo na ochranu rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 - 55). Tyto výjimečné okolnosti nebyly v případě žalobkyně dány, jak žalovaný správně dovodil. Pokud žalobkyně hodlá svůj rodinný a soukromý život rozvíjet v České republice, pak by se měla snažit upravit svůj pobytový status dle zákona o pobytu cizinců, nikoli dle zákona o azylu. Právě ustanovení zákona o pobytu cizinců totiž primárně chrání právo na rodinný a soukromý život zakotvené v čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71). Lze předvídat, že odloučení žalobkyně od dětí a manžela by bylo skutečně pouze dočasné. Žalovaný se i touto otázkou v napadeném rozhodnutí zabýval a

věnoval pozornost i příslušné správní praxi. Citoval § 169t odst. 6 písm. a) bod 6 zákona o pobytu cizinců, dle něhož ministerstvo rozhodne ve lhůtě do 270 dnů ode dne podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Soud souhlasí s žalovaným, že v případě žalobkyně tedy nelze dojít k závěru, že maximální doba, po kterou by musela pobývat na území Libanonu, než bude schválena její žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, by mohla dosáhnout takové délky, která by mohla být považována za nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života. Je zřejmé, že žalobkyně bude muset žít nějakou dobu odděleně nejen od svého manžela, na což je z minulosti zvyklá, ale i od svých dětí. Zde je však třeba upozornit na to, že dva starší synové žalobkyně jsou již zletilí a nejmladšímu synovi je 12 let. Rodině nic nebrání žalobkyni v Libanonu navštěvovat, a pokud by to situace vyžadovala, může nejmladší syn na omezenou dobu do Libanonu odcestovat spolu s žalobkyní. Manžel žalobkyně může žalobkyni podporovat finančně, jak to ostatně dlouhodobě činil, a žalobkyně tak může žít životem, který již v minulosti vedla.

11. Žalobkyně se svými námitkami neuspěla. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
12. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 29. května 2020

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně